

PRZEMILCZEĆ (4) *vb pf*

Oba e jasne.

inf przemilczeć (4). ◊ [*fut 3 sg* przemilczy. ◊ *3 pl* przemilczą.]

Sł stp notuje, Cn brak, Linde bez cytatu.

Nie powiedzieć tego, co by się chciało, pominąć milczeniem, zataić; dissimulare Mącz (4) :

przemilczeć czego (1): [Dawności iáko śierotá przemilczy. SzczerbIus 87a.] Cf przemilczeć komu czego.

przemilczeć komu czego (1): Iáko Pan wżetecznym á złym długo przebacza ich złości/ á zda fie yákoby im miał tego przemilczeć. LubPs N3v marg.

przemilczeć co (1): Dissimulare silentio acceptam iniuriam, Przemilczeć krzywdę. Mącz 394d.

a. Z przeczeniem: powiedzieć, rozgłosić [czego] (2) : *SeklWyzn d3; Cefarz [...] powiádał iż Papież śłał do niego ná łkargę przez listi iáko [mieszczanie niektórych miast] nie śą posłuszni śtárszych kościoła/ [...] czekam od nich co lepszego á tego przemilczeć niechce [!] BielKron 200.*

[Przen: A czemuśzbych teraz onego Herkuleśa/ Perśkiego Monárchę Cyruśa/ [...] y inszych bez licźby/ kthorych/ zacnych á przeważnych śpraw/ żadne wieki nieprzemilczą/ miał przypomináć RymszaDeket Bv.]

Synonim: zataić.

Formacje współrdzenne cf MILCZEĆ.

Cf PRZEMILCZENIE